

Odluka:

GŽ 992/2018-2

Zbirni podatci

Broj odluke: GŽ 992/2018-2

Datum odluke: 14.11.2018

Vrsta odluke: Presuda

Vrsta predmeta: Građanski - drugostupanjski

[Poveznica do dokumenta na portalu IUS-INFO](#)

Tekst

Poslovni broj GŽ-992/2018-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Županijski sud u Rijeci OIB: 22883124500, u vijeću sastavljenom od sudaca Ivanke Maričić-Orešković predsjednice vijeća, Branke Ježek Mjedenjak članice vijeća i sutkinje izjaviteljice te Lidije Oštarić Pogarčić članice vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice Republike Hrvatske OIB: 52634238587, zastupane po Općinskom državnom odvjetništvu u R., protiv tuženika I. z. B. d.o.o. B., OIB: ..., zastupan po punomoćnicima G. M. i L. P., odvjetnicima iz R., radi utvrđenja prava vlasništva, rješavajući žalbu tuženika, izjavljenu protiv presude Općinskog suda u Rijeci, poslovni broj P-3079/2006 od 26. veljače 2018., u sjednici vijeća održanoj 14. studenog 2018.,

presudio je

Odbija se žalba tuženika kao neosnovana i potvrđuje presuda Općinskog suda u Rijeci, poslovni broj P-3079/2006 od 26. veljače 2017. u točki 1. izreke te u dosuđujućem dijelu odluke o troškovima postupka iz točke 2. izreke.

Obrazloženje

Presudom suda prvog stupnja u točki 1. izreke utvrđeno je da je tužiteljica stekla pravo vlasništva na dijelu nekretnine označene kao kč.br. 369, zk.ul. 277, k.o. Š. koji je u Nalazu i mišljenju geodetskog vještaka G. D. d.o.o. od 13. travnja 2016. opisan kao sjeverni dio kč.br. 369 površine 241 m2, a na skici lica mjesta označen slovima A-H-I-J-K-B-A (plava ispuna), koji će po provedbi Parcelacijskog elaborata za provedbu detaljnog plana uređenja broj ..., RN-... k.o. Š. (Mbr. ...), G. D. d.o.o. i Prijavnog lista za zemljišnu knjigu, nositi novu oznaku i to kč.br. 369/2 k.o. Š., a što je tuženik dužan priznati i trpjeti da se tužiteljica temeljem presude uknjiži kao vlasnik iste nekretnine u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Rijeci, u roku od 15 dana.

Točkom 2. izreke naloženo je tuženiku da tužiteljici naknadi prouzročeni parnični trošak u iznosu od 46.750,00 kn u roku od 15 dana dok je u preostalom dijelu zahtjev tužiteljice za naknadom parničnog troška odbijen.

Protiv točke 1. izreke i dosuđujućeg dijela odluke o troškovima postupka iz točke 2. izreke, žalbu podnosi tuženik pozivajući se na sve žalbene razloge iz članka 353. stavak 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 28/13 i 89/14 - dalje: ZPP).

Predlaže presudu u pobijanom dijelu preinačiti i odbiti tužbeni zahtjev uz dosudu tuženiku troškova postupka uključujući i žalbeni trošak podredno ukinuti i vratiti predmet sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.

Tužiteljica nije odgovorila na žalbu.

Žalba nije osnovana.

Ispitujući po službenoj dužnosti postojanje neke od bitnih procesnih povreda iz odredbe članka 354. stavak 2. točka 2., 4., 8., 9., 13. i 14. ZPP-a, ovaj sud nije utvrdio da bi donošenjem presude bila počinjena neka od tih procesnih povreda, pa tako niti povreda iz točke 11. citirane zakonske odredbe na koju u žalbi neosnovano upire tuženik budući da pobijana presuda sadrži jasne i određene razloge o odlučnim činjenicama, istu je moguće ispitati, te nema proturječnosti niti nedostataka.

Suprotno žalbenim navodima tuženika, nisu ostvareni niti žalbeni razlozi pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, te pogrešne primjene materijalnog prava.

Predmet spora je zahtjev tužiteljice na utvrđenje stjecanja prava vlasništva točno određenog realnog djela nekretnine kč.br. 369, zk.ul. 277 k.o. Š., površine 241 m², koji bi prema prijedlogu parcelacijskog elaborata trebao nositi novu oznaku kč.br. 369/2 k.o. Š. uz nalaganje tuženiku trpljenja upisa tužiteljice u zemljišnim knjigama kao vlasnice tog dijela nekretnine. Tužiteljica tvrdi da je pravo vlasništva na spornoj nekretnini stekla stupanjem na snagu Zakona o poljoprivrednom zemljištu („Narodne novine“ broj: 34/91 - dalje: ZPZ/91) po sili tog zakona, dok se tuženik osporavajući tužbu poziva da je vlasništvo spornih nekretnina stekao na temelju prijelaznih odredbi Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine“ broj: 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09, 90/10, 143/12, 152/14. i 81/15. - pročišćeni tekst - dalje ZV) kojim je pravo korištenja pretvoreno u pravo vlasništva uz daljnje tvrdnje da je nekretnina stečena naplatnim pravnim poslom ušla u temeljni kapital društva tuženika pa da u takvim okolnostima poljoprivredno zemljište ulazi u kapital pravnog subjekta.

U provedenom postupku sud prvog stupnja utvrđuje da je prijemna nekretnina do 1979. u zemljišnim knjigama bila upisana kao vlasništvo fizičke osobe L. S., da je rješenjem Općine R., Općinske službe za imovinsko-pravne poslove broj UP/I-04-9508/1-1978 od 24. studenog 1978. za korist pravnog prednika tuženika - P. z. z. i. p. z. R., radi pripreme i uređenja zemljišta za izgradnju poslovnih zona pod oznakom R-26 i R-27 u naseljima Š., K. i C.-Č., u potpunosti ekspropirano zemljište upisano u zk.ul. 863 k.o. Š., među njima i prijemna kč.br. 369, da je na Zapisnik Općine R., Uprave od 3. ožujka 1980. postignut sporazum oko određivanja naknade za zemljište prijašnje vlasništvo L. S., da je potom na predmetnoj nekretnini uknjiženo društveno vlasništvo s pravom korištenja pravnog prednika tuženika.

Dalje sud utvrđuje da je 17. veljače 2006. na predmetnoj nekretnini uknjiženo pravo vlasništva u korist tuženika na temelju rješenja o osnivanju javnog poduzeća za izgradnju i upravljanje privrednom zonom Š., K. i C.-Č. R. od 6. travnja 2005. te potvrde Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj R3-11519/03 od 14. studenog 2003. Iz navedene potvrde Trgovačkog suda u Rijeci utvrđuje da je rješenjem od 12. prosinca 1990. u sudski registar upisano J. p. z. u. i i. p. z. Š., K. i C. - Č., potom je rješenjem istog suda od 24. veljače 1994. upisano ovo poduzeće kao trgovačko društvo (d.o.o.), a rješenjem od 18. studenog 1994. je upisano novo sjedište u B.. Zadnji upis je izvršen prema rješenju od 17. ožujka 1997. kada je izmijenjen naziv tvrtke, koje stanje je do danas neizmijenjeno.

Daljnje je utvrđenje suda da je sporna nekretnina i danas u zemljišnoj knjizi upisana po kulturi pašnjak a prema Uvjeranju o podacima iz dokumenta prostornog uređenja od 4. travnja 2016., ova se nekretnina na dan 24. srpnja 1991. nalazila dijelom izvan a dijelom unutar građevinskog područja.

Provedenim geodetskim vještačenjem prvostupajski sud utvrđuje da se kč.br. 369 nalazi u naselju Š. između kućnih brojeva ..., u naravi da predstavlja pašnjak površine 806 m², sa sjeverne strane omeđen prilaznim putom a sa zapadne i južne strane kamenim suhozidom, da se južni dio kč.br. 369 odnosno budući kč.br. 369/1 na skici lica mjesta označen slovima A-B-C-D-E-F-G-A (žuta ispuna) površine 565 m² nalazi unutar građevinskog područja radne zone planske oznake RZ, dok se sjeverni dio kč.br. 369 odnosno budući kč.br. 369/2 na skici lica mjesta označen slovima A-H-I-J-K-B-A (plava ispuna) površine 241 m², nalazi izvan građevinskog područja radne zone planske oznake RZ. Sud dalje utvrđuje da je na osnovu očitovanja nadležnog upravnog tijela moguća i dopuštena predložena parcelacija odnosno izrada parcelacijskog elaborata, sukladno geodetsko katastarskim propisima, što odgovara svrsi za koju je elaborat izrađen odnosno za sustav tabularne isprave pogodne za uknjižbu u zemljišnoj knjizi.

Odlučujući o tužnikovu prigovoru da se u konkretnom slučaju radi o brisovnoj tužbi propisanoj odredbom članka 129. Zakona o zemljišnim knjigama („Narodne novine“ broj: 91/96, 137/99, 73/00, 114/01, 100/04, 107/07, 152/08, 126/10, 55/13 i 60/13 - dalje ZZK) sud prvog stupnja otklanja takav prigovor i s tim u svezi prigovor tuženika vezano uz protek prekluzivnih rokova za podnošenje brisovne tužbe uz zaključak da se radi o tužbi radi utvrđenja prava vlasništva za koju nisu predviđeni nikakvi rokovi.

U odnosu na tvrdnje tuženika da iz dostavljene dokumentacije proizlazi osnovnost njegovih navoda, prvostupajski sud utvrđuje da isprave na koje se poziva tuženik dokazuju samo činjenicu statusne promjene tuženika pretvorbom iz javnog poduzeća u društvo s ograničenom odgovornošću. Stajalište je suda da tuženik nije priložio rješenje fonda predviđeno člankom 42. Zakona o privatizaciji („Narodne novine“ broj: 21/96, 71/97 i 73/00) temeljem kojeg je jedino mogao izvršiti upis svog prava vlasništva na nekretnini koja je predmet ovog postupka, dok nalazi da ostale isprave, posebice Elaborat o procijenjenoj vrijednosti poduzeća, nisu dostatan dokaz na okolnost da je predmetna nekretnina procijenjena u vrijednost društvenog kapitala tuženika u postupku pretvorbe pri čemu se poziva i na odredbu članka 10. Zakona o pretvorbi društvenih poduzeća („Narodne novine“ broj: 19/91, 83/92, 94/93 i 2/94 - dalje Zakon o

pretvorbi).

Odlučujući o tužbenom zahtjevu sud se poziva na odredbu članka 3. ZPZ/91 prema kojoj na poljoprivrednom zemljištu u društvenom vlasništvu na teritoriju Republike Hrvatske, nositelj vlasničkih prava postaje Republika Hrvatska. Sud otklanja primjenu odredbi ZV-a na koje se poziva tuženik o povjerenju u zemljišne knjige i pretvorbi prava korištenja u pravo vlasništva temeljem kojih je tuženik ishodovao uknjižbu prava vlasništva u zemljišnim knjigama. Pritom se sud poziva na članak 390. stavak 1. ZV-a koji predviđa iznimku od primjene članka 360. - 365. ZV-a. Kako nalazi da tuženik nije dokazao da je predmetna nekretnina unesena prilikom pretvorbe u temeljni kapital društva na zakonom propisani način, zaključuje da je tužiteljica stupanjem na snagu ZPZ/91 dana 24. srpnja 1991. po sili tog zakona stekla pravo vlasništva na prijepornom dijelu nekretnine koji je bio izvan zone građevinskog zemljišta uz daljnji zaključak da je pretvorba tuženika ionako provedena nakon toga, odnosno 1993., u kojem trenutku je tužiteljica već postala vlasnicom temeljem zakona.

Stoga prihvaća tužbeni zahtjev tužiteljice dok o naknadi parničnog troška odlučuje primjenom odredbi članka 154. stavak 3. i članka 155. ZPP-a.

Tuženik u žalbi, osporavajući zakonitost pobijane presude u bitnome ustraje kod svih prigovora koje je isticao tijekom prvostupanjskog postupka, te smatra da je pravilnom primjenom materijalnog prava tužbeni zahtjev trebalo odbiti u cijelosti kao neosnovan.

Kao prvo treba reći da je pravilno sud prvog stupnja zaključio da se ne radi o brisovnoj tužbi nego tužbi na utvrđenje prava vlasništva stečenog po samom zakonu s posljedičnim zahtjevom za uknjižbu tako stečenog prava u zemljišne knjige.

Bez uporišta su žalbeni navodi tuženika da predmetni dio nekretnine nije imao karakter poljoprivrednog zemljišta te s tim u svezi po tuženiku istaknuti prigovor nedostatka aktivne legitimaciji tužiteljice za podnošenje ove tužbe.

Prvostupanjski sud je pravilno utvrdio da je nekretnina kč.br. 369 k.o. Š., po kulturi pašnjak krč, površine 806 m², na dan stupanja na snagu ZPZ/91 bila upisana kao društveno vlasništvo s pravom korištenja pravnog prednika tuženika P. z. z. i. p. z. R., a prema podacima nadležnog upravnog tijela nekretnina je na dan stupanja na snagu istog zakona bila dijelom unutar a dijelom izvan građevinskog područja, što se žalbom tuženika ne dovodi u pitanje. Provedenim geodetskim vještačenjem je utvrđeno koji dio predmetne nekretnine ulazi u zonu građevinskog područja a koji je izvan tog područja te je utvrđeno da je još uvijek cijela nekretnina ostala neizgrađena i predstavlja zapušteni pašnjak djelomično omeđen suhozidom i prilaznim putom a tuženik žalbom ne dovodi u pitanje da je u relevantno vrijeme stupanja na snagu ZPZ-a stanje na terenu bilo drugačije.

Odredbom članka 2. stavak 1. ZPZ/91 propisano je da se u smislu tog zakona, poljoprivrednim zemljištem, između ostalog, smatraju pašnjaci a utvrđeno je da je prema podacima iz zemljišne knjige i katastra zemljišta navedena nekretnina na dan stupanja na snagu ZPZ/91 po kulturi bila upisana kao pašnjak. Provedenim geodetskim vještačenjem je utvrđeno da je sjeverni dio kč.br. 369, odnosno dio koji bi po prijedlogu parcelacije trebao dobiti oznaku kč.br. 369/2, na skici lica mjesta naznačen slovima A-H-I-J-K-B-A (plava ispuna) površine 241 m², koji se nalazio izvan građevinskog područja radne zone planske oznake RZ, u naravi predstavlja pašnjak. Tuženik u smislu odredbe članka 2. stavak 4. ZPZ/91 ničime nije pokušao obeskrjepiti utvrđenje suda da je takvo stanje egzistiralo i u relevantnom trenutku stupanja na snagu ZPZ/91.

Prema odredbi članka 3. ZPZ/91 na poljoprivrednom zemljištu u društvenom vlasništvu na teritoriju Republike Hrvatske nositelj vlasničkih prava postaje Republika Hrvatska što znači da je tužiteljica ex lege postala vlasnikom svih nekretnina koje su po statusu bile poljoprivredno zemljište u društvenom vlasništvu, pa tako i prijepornog točno određenog realnog dijela kč.br. 369 k.o. Š., na kojeg je tužiteljica usmjerila tužbeni zahtjev, pa neosnovano tuženik u žalbi prigovara aktivnoj legitimaciji tužiteljice.

Nisu osnovani daljnji žalbeni navodi tuženika da je došlo do retroaktivne primjene zakona jer da je sud primijenio odredbe ZPZ/91 koji više nije na snazi a što da je suprotno članku 89. stavak 4. Ustava Republike Hrvatske („Narodne novine“ broj: 56/90, 135/97, 8/98, 113/00, 124/00, 28/01, 41/01, 55/01, 76/10, 85/10 i 5/14 - dalje Ustav RH), očito se mislilo na odredbu članka 90. stavak 4. Ustava RH. U konkretnom slučaju ne radi se o povratnom djelovanju zakona nego o prosuđivanju stjecanja stvarnog prava vlasništva prema pravilima koja su se primjenjivala u trenutku stjecanja prava vlasništva, sve u smislu odredbe članka 388. stavak 2. ZV-a.

Daljnijim sadržajem žalbenih navoda tuženik neosnovano ponavlja tvrdnje iznesene tijekom postupka da je tuženik vlasništvo stekao na temelju odredbi ZV-a kojima je pravo korištenja pretvoreno u pravo vlasništva, a koje da je pobijanom odlukom povrijeđeno iako je zaštićeno odredbom članka 48. stavak 1. Ustava RH te članka 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda („Narodne novine - Međunarodni ugovori“ broj: 18/97, 6/99, 8/99, 14/02 i 1/06.) te pripadajućeg Protokola br. 1. Osim toga, tuženik u žalbi neosnovano ponavlja tvrdnje o utvrđenoj činjenici unosa vrijednosti predmetne nekretnine u vrijednost temeljnog kapitala tuženika prilikom njegove pretvorbe, ukazujući pritom na Elaborat o procjeni vrijednosti poduzeća „P. z. R.“.

Iz podataka u zemljišnoj knjizi proizlazi da se tuženik upisao kao vlasnik prijemne nekretnine 17. veljače 2006. te upis glasi na I. z. d.o.o. B., te je istovremeno rješenjem zemljišnoknjižnog suda brisano društveno vlasništvo. Prema stanju spisa rješenje o osnivanju j. p. z. i. u. p. z. Š.-K. i C.-Č. donijeto je 12. siječnja 1990. a istim je osnovano j. p. "P. z. " R.. Ovo rješenje doneseno je na temelju članka 20. i članka 196. Zakona o poduzećima ("Službeni list" SFRJ 77/88, 40/89 i 46/90) a rješenje je donijela Skupština Općine R.. Prema tom rješenju osnovano je javno poduzeće za upravljanje i izgradnju narečenih privrednih zona te su osim općine R. u točki 1. rješenja navedena tadašnja društvena poduzeća koja su suosnivači tog javnog poduzeća, istim rješenjem je navedena djelatnost poduzeća koja se uglavnom odnosi na planiranje, pripremu i otkup zemljišta te izgradnju zajedničkih objekata u zonama te su navedena tijela novoosnovanog javnog poduzeća. Prema odredbi članka 24.a Zakona o poduzećima, javna poduzeća se osnivaju radi proizvodnje i prometa određenih proizvoda i obavljanja usluga koje su nezamjenjiv uvjet života i rada građana ili drugih poduzeća na određenom području ili ako je to nužno za rad organa društvo-političke zajednice. Skupština društveno političke zajednice propisuje uvjetima kojima mora udovoljavati poduzeće radi obavljanja ovih poslova, a sredstva za osnivanje javnog poduzeća osiguravaju osnivači. Odredbom članka 24.b tog zakona je propisano da se odredbe o poduzeću u društvenom vlasništvu, poduzeću u mješovitom odnosno privatnom vlasništvu se na odgovarajući način primjenjuju i na javna poduzeća. Prema odredbi članka 196.b tog zakona postojeće organizacije udruženog rada od posebnog društvenog interesa mogu se organizirati kao javna poduzeća donošenjem odluke nadležne društvenopolitičke zajednice o organiziranju.

Društvenopolitička zajednica sudjeluje u upravljanju u javnom poduzeću razmjerno uloženom kapitalu, a kapital iz stavka 2. toga članka se smatra državnim vlasništvom.

Sukladno gornjim navodima proizlazi da je došlo do pretvorbe javnog poduzeća u društvo s ograničenom odgovornošću u smislu odredbe čl. 4. Zakona o pretvorbi. Prema odredbi članka 10. tog zakona odluku o pretvorbi donosio je organ upravljanja poduzeća, a odluku je trebao dostaviti fondu, uz program pretvorbe te između ostalog i elaborat o procijenjenoj vrijednosti poduzeća. Suglasnost za namjeravanu pretvorbu odnosno zabranu provođenja predložene pretvorbe je rješenjem utvrđivao fond. Isto tijelo je ovlašteno provesti kontrolu provođenja pretvorbe nakon izdavanja suglasnosti, a nadležni sud je bio dužan obavijestiti fond o upisu dioničkog društva odnosno društva sa ograničenom odgovornošću nastalog pretvorbom poduzeća. Prednje navedeno potvrđuje da je javno poduzeće izvršilo pretvorbu u društvo s ograničenom odgovornošću, što kao pravilno utvrđuje i prvostupanjski sud, međutim, ovi podaci, kao i dokumentacija koja postoji u spisu, a koju je priložio tuženik ne odgovaraju na pitanje da li su prijeporne nekretnine unesene u temeljni kapital poduzeća pri pretvorbi.

Naime, prema odredbi čl. 42. Zakona o privatizaciji, fond izdaje rješenje kojim se utvrđuju nekretnine koje su procijenjene u vrijednosti društvenog kapitala u postupku pretvorbe na temelju Zakona o pretvorbi, s tim što se rješenje izdaje na zahtjev stranke, a za potrebe upisa nekretnina u zemljišne knjige, odnosno polaganja u knjigu isprava. Prema odredbi čl. 47. Zakona o privatizaciji dionice, udjeli, stvari i prava koji nisu procijenjeni u vrijednosti društvenog kapitala pravne osobe, na temelju Zakona o pretvorbi prenose se fondu ako ne postoje razlozi za obnovu postupka, odnosno ako vrijednost ne utječe na postojeću tehnološku cjelinu.

Prema tome, isprava na temelju koje je tuženik mogao upisati vlasništvo na prijepornim nekretninama, odgovarajuće je rješenje fonda, a takvo rješenje tuženik nije priložio u spis. Stoga isprave koje je priložio tuženik nisu dokaz o tome da su prijeporne nekretnine procijenjene u vrijednosti društvenog kapitala tuženika u postupku pretvorbe, kako je to pravilno zaključio sud prvog stupnja. S tim u vezi valja ukazati na odredbu članka 390. ZV-a kojom je propisano da se odredbe članka 360. - 365. ZV-a, ne odnose na stvari koje nisu unesene u društveni kapital pravnih osoba u postupku pretvorbe na temelju Zakona o pretvorbi društvenih poduzeća, a odredba članka 360. ZV-a bi se primjenjivala jedino u slučaju da je tuženik dokazao da je predmetnu nekretninu prilikom pretvorbe unio u društveni kapital.

Bez obzira na gornje navode, sve da su i točne tvrdnje tuženika da je prijeporna nekretnina unesena prilikom pretvorbe u društveni kapital tuženika, pa kako je pretvorba provedena 1993., u to vrijeme već je bio na snazi ZPZ/91 kojim je vlasnikom svog poljoprivrednog zemljišta u društvenom vlasništvu postala Republika Hrvatska što znači da je tužiteljica ex lege stekla pravo vlasništva na spornom dijelu nekretnine.

Osim toga, prema odredbi članka 360. ZV-a pravo upravljanja odnosno korištenja i raspolaganja na stvari u društvenom vlasništvu postalo je pretvorbom nositelja tog prava pravo vlasništva one osobe koja je pretvorbom postala sveopći pravni slijednik dotadašnjeg nositelja prava upravljanja, odnosno korištenja i raspolaganja na toj stvari, a koja je stvar sposobna biti predmetom prava vlasništva, osim ako posebnim zakonom nije određeno drukčije.

Prema stajalištu ovog suda taj posebni zakon je upravo Zakon o poljoprivrednom zemljištu iz 1991. godine, koji je stupio na snagu 24. srpnja 1991. godine, koji je onemogućio da se pravo korištenja prednika tuženika na prijepornoj nekretnini pretvori u pravo vlasništva, jer je prije toga vlasništvo na toj nekretnini stekla Republika Hrvatska stupanjem na snagu ZPZ/91.

Bez uporišta je daljnje pozivanje tuženika u žalbi na kasnije izmjene i dopune ZPZ-a, odnosno na odredbu članka 58. stavak 1. ZPZ („Narodne novine“ broj 54/94 - dalje: ZPZ/94) i odredbu članka 67. ZPZ-a („Narodne novine“ broj 66/01 - dalje ZPZ/01) uz tvrdnje da je predmetnu nekretninu stekao naplatnim pravnim poslom i s povjerenjem u zemljišne knjige, a što da dokazuje elaborat procjene. Odredbom članak 67. ZPZ/61 je propisano da će poljoprivredno zemljište koje su društveno pravne osobe stekle kupnjom od fizičkih osoba ili drugim naplatnim pravnim poslom rješavanjem mirovina ili darovanjem, na zahtjev tih pravnih osoba i uz suglasnost Državnog odvjetništva ući u njihov kapital. Navedena se odredba ne bi mogla primijeniti u konkretnom slučaju jer je nedvojbeno utvrđeno da je prednik tuženika postao korisnikom spornih nekretnina na temelju rješenja o eksproprijaciji, a to nije ni jedna od osnova stjecanja propisanih odredbom članka 67. ZPZ/01.

Stoga u takvoj situaciji ne dolaze u primjenu odredbe ZV-a na koje se tuženik u žalbi poziva odnosno članak 122. ZV-a o stjecanju s povjerenjem u zemljišne knjige jer tuženik predmetnu nekretninu nije stekao na temelju pravnog posla, budući je utvrđeno da je korisnikom sporne nekretnine postao na temelju rješenja o eksproprijaciji te tvrdi da se je to pravo pretvorilo u pravo vlasništva po prijelaznim odredbama ZV-a.

Jednako tako nije bilo mjesta niti primijeni u žalbi istaknute odredbe članka 127. stavak 2. ZV-a jer su istom propisana pravila pri konkurenciji stjecanja prava vlasništva na temelju zakona i na temelju odluke suda ili drugog tijela, niti je bio mjesta primijeni odredbe članka 130. stavak 2. ZV-a jer ista propisuje pravila pri konkurenciji stjecanja prava vlasništva na temelju zakona te na temelju povjerenja u zemljišne knjige.

U ovome slučaju tužiteljica i tuženik pozivaju se na stjecanje prava vlasništva na temelju zakona, i to tužiteljica na temelju Zakona o poljoprivrednom zemljištu iz 1991. godine, a tuženik na temelju Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima kojim je pravo korištenja pretvoreno u pravo vlasništva.

U konkurenciji dvaju stjecanja na temelju zakona, valja zaključiti da je vlasništvo prijeporne nekretnine stekla tužiteljica jer je Zakon o poljoprivrednom zemljištu iz 1991. stupio na snagu prije zakona na koji se poziva tuženik, kao osnovu stjecanja.

Pritom je tužiteljica temeljem odredbe članka 130. stavak 1. ZV-a ovlaštena ishoditi upis stečenog prava u zemljišnim knjigama bez obzira na protek vremena od dana stjecanja prava vlasništva na temelju zakona te bez obzira koji pravni put koristi pa su utoliko neosnovani preostali žalbeni navodi tuženika.

Stoga je pravilno prihvaćen kao osnovan tužbeni zahtjev tužiteljice u odnosu na dio nekretnine pobliže označen u izreci presude.

Dosuđujući dio odluke o troškovima postupka iz točke 2. izreke presude, temelji se na pravilnoj primjeni članka 154. stavak 1. i članka 155. stavak 1. ZPP-a te Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15.).

Slijedom svega, žalbu tuženika valjalo je odbiti kao neosnovanu i potvrditi presudu u pobijanom dijelu pa je odlučeno kao izreci u ove presude pozivom na članak 368. stavak 1. ZPP-a.

Odbijajući dio odluke o troškovima postupka iz točke 2. izreke presude, kao nepobijan ostaje neizmijenjen.

U Rijeci 14. studenog 2018.

Predsjednica vijeća
Ivanka Maričić-Orešković v.r.

Za točnost otpravka - ovlašteni službenik
Svetlana Popović